

Ο Κωνσταντίνος Οπρισάν στη φρίκη της φυλακής Ζιλάβα

[/ Πεμπτούσια](#)

Στην Κασίμκα της φυλακής Ζιλάβας[1]: ο θάνατος του Κωνσταντίνου Οπρισάν

Είχα την καλή τύχη να είμαι ένα από τα 16 πρόσωπα που η Ασφάλεια [η κομμουνιστική πολιτική αστυνομία] έφερε στη φυλακή Ζιλάβα...

Είχε κτισθεί στη Ζιλάβα ένα ειδικό ημικυλινδρικό κελλί, που βρισκόταν 7μ κάτω από τη γη. Δεν μπορείς να δεις τη Ζιλάβα, η φυλακή είναι όλη υπόγεια. Σ' αυτό τον κύλινδρο κτίσθηκαν τέσσερα κελλιά, χωρίς παράθυρα, με μια μόνο πόρτα. Το κελλί μας ήταν μικρό: δυο κρεβάτια δεξιά και δυο αριστερά, το βαρέλι με νερό και εκείνο για τις φυσικές ανάγκες. Χωρίς φυσικό φως, χωρίς αέρα. Ο αερισμός γινόταν μέσα σε τρεις τρύπες που ήταν κάτω, δίπλα στην πόρτα. Μέρα-νύχτα υπήρχε μόνο ένας ηλεκτρικός λαμπτήρας. Το νερό έτρεχε στους τοίχους, η υγρασία ήταν διαρκής, τα στρώματα μούχλιαζαν από κάτω μας. Οι συνθήκες ήταν σαφώς εξοντωτικές.

Πηγή: singuruladevarortodoxia.blogspot.com

Μας έβαλαν ανά τέσσερεις σε κάθε κελλί. Εκεί που υπήρχε ενότητα, βαθιά πίστη και προσευχή, επιβίωσαν. Η Ασφάλεια μας έβαλε έτσι, ώστε σε κάθε κελλί να υπάρχει ένας καταστρεπτικός άνθρωπος, είτε ηθικά, είτε φυσικά. Σ'εμάς έβαλε

τον Κωνσταντίνο Οπρισάν, του οποίου οι πνεύμονες ήταν κατεστραμμένοι από τη φυματίωση. Δυο φορές τη μέρα έβγαζε υγρό από τους πνεύμονες, αίμα κλπ. Ήταν φοβερό να τον βλέπεις. Στο δεύτερο κελλί βρίσκονταν δυο τρελλοί. Στο τρίτο, ένας ψυχικά ευμετάβλητος άνθρωπος. Στο κελλί με τους δυο τρελλούς πέθαναν όλοι. Εμείς αντέξαμε, γιατί συσπειρωθήκαμε γύρω από τον Κωνσταντίνο.

Αυτός ήταν ο στύλος στον οποίο στηριχτήκαμε όλοι. Ήταν στο κρεβάτι, φυσικά ήταν ξαπλωμένος, αλλά πνευματικά ήταν πολύ κάθετος. Είμαι πεπεισμένος ότι την παρουσία του εκεί την επέτρεψε ο Θεός για μας. Υπήρχαν άνθρωποι που μάζευαν δέκα γύρω τους, άλλοι μόνο δυο-τρεις. Στην πραγματικότητα αυτοί δεν έκαναν τίποτε. Εμείς τους αναζητούσαμε και διψούσαμε να ακούμε πράγματα, να ξέρουμε ότι υπήρχε και μια άλλη βεβαιότητα εκτός από εκείνη του εγκλήματος, της αμαρτίας και της απογνώσεως που βιώναμε. Χρειαζόμασταν ένα τέτοιο πράγμα. Ο Θεός μας αποκάλυψε ανθρώπους, οι οποίοι μας έσωσαν. Σ'εμάς, που βρισκόμασταν στην Κασίμκα μάς έστειλε τον Κωνσταντίνο Οπρισάν.

Την πρώτη ημέρα που μπήκα μέσα στο κελλί, ο Κωνσταντίνος άρχισε να βγάζει υγρό από τους πνεύμονες. Έμεινα καρφωμένος στην πόρτα από κατάπληξη, διότι δεν είχα δει ποτέ ένα τέτοιο πράγμα. Αυτός ο άνθρωπος πνιγόταν. Πιθανώς είχε βγάλει ένα λίτρο φλέγμα και αίμα από τους πνεύμονες και εγώ είχα αναγούλες. Ο Κωνσταντίνος Οπρισάν, παρατηρώντας το, μού είπε: «Να με συγχωρέσεις!»... Ντράπηκα τόσο πολύ! Αφού ήμουν φοιτητής Ιατρικής Σχολής, αποφάσισα να τον φροντίζω. Δεν μπορούσε να κινηθεί και εγώ έκανα όλα όσα χρειαζόταν, τού έδινα να φάει, τον έπλενα...

Αυτός ήταν άγιος άνθρωπος. Ήταν η πρώτη φορά που γνώριζα έναν τέτοιο άνθρωπο. Δεν μιλούσε πολύ. Μάς μιλούσε καθημερινώς, περίπου για μια-δυο ώρες, αλλά κάθε λόγος που έβγαινε από το στόμα του ήταν άγιος – μόνο για τον Χριστό, για την αγάπη, για την συγχώρηση. Έλεγε τις προσευχές του και, ακούγοντας πώς τις λέει, ξέροντας πόσο πάσχει, ήμασταν βαθιά συγκινημένοι.

[Συνεχίζεται]

[1] Ζιλάβα σημαίνει υγρή. Η Ζιλάβα ήταν μια από τις κομμουνιστικές φυλακές με εξοντωτικό καθεστώς, δίπλα στο Βουκουρέστι, η οποία στις «καλές» της περιόδους στέγαζε χιλιάδες πολιτικούς κρατούμενους. Ήταν κτισμένη σε 7-10μ κάτω από τη γη, αυτό το γεγονός προκαλώντας μεγάλη υγρασία μέσα στην φυλακή. Υπήρχε συχνά νερό στο πάτωμα των κελλιών και στο διάδρομο και ο αέρας ήταν πολύ λιγοςτός, αφού τα μικρά παράθυρα ήταν καρφωμένα και βαμμένα. Το φαγητό – μόνο 1000 θερμίδες καθημερινά.

Για μερικούς από τους πιο απειθείς πολιτικούς φυλακισμένους, καταδικασμένους

πάλι το 1956 σε μια ραδιουργημένη δίκη, κτίσθηκε η Κασίμκα. Η Κασίμκα ήταν ο τόπος όπου εισερχόμενος, δεν εξερχόσουν πια. Σ'ένα από τα κελλιά της Κασίμκας βρίσκονταν ο Κωνσταντίνος Οπρισάν, ο Πατήρ Γεώργιος Κάλτσιου (τότε φοιτητής Ιατρικής Σχολής), ο Μάρκελλος Πετρισόρ και ο Ιωσίφ Ιωσίφ.